

ἀπόχι τό, Κάρπ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἀ. — Λεξ. Κορ. Λεγρ. Μπριγκ. ἀπόχ-χι Χίος ἀπόδιν Μεγίστ. 'πόδιν Πόντ. 'πόδ' Πόντ. (Ώφ.) 'ποχί Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἀπόχιν Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀπόχιν. Πβ. Σχολ. εἰς Ὁπ. Ἄλ. 1, 3 «ὑποχαί τὰ κοινῶς καλούμενα ἀπόχια». Ὁ τύπ. ἀπόχι καὶ παρὰ Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ στίχοι στ. 313 (ἐκδ. G Wagner σ. 75) «καὶ πιάνει σε ὅς τὰ δίχτυα της σὰν ψάριν μὲ τ' ἀπόχι».

1) Μικρὰ ἀπόχη 1, ὁ ἰδ., Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Συνών. ἀποχάκι. 2) Ἀπόχη 1, ὁ ἰδ., Κάρπ. Κρήτ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Ώφ.) κ. ἀ.

β) Ἀπόχη 1 β, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἀ.

γ) Ἀπόχη 1 δ, ὁ ἰδ., Μεγίστ.

ἀποχιάζω Πελοπν. (Λακων.) 'ποχιάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόχι.

1) Πιάνω ὀρτύκια μὲ τὴν ἀπόχην ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀποχεύω. Πβ. ἀποχίζω. 2) Μεταφ. συλλαμβάνω τινὰ διὰ παγίδος Πελοπν. (Λακων.): Τὸν ἀποχιάσανε τὸν δεῖνα σὰν τ' ὀρτύκι ὅς τὸ λουρό.

ἀποχίαις ὁ, ἀμάρτ. 'ποχίαις Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόχι καὶ τῆς καταλ. -ίαις.

Ὁ διὰ τῆς ἀπόχης συλλαμβάνων ὀρτυγας. Συνών. ἀποχᾶς.

ἀπόχιασμα τό, Πελοπν. (Λακων.) 'πόχιασμα Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχιάζω.

Ἡ διὰ τῆς ἀπόχης σύλληψις ὀρτύγων. Συνών. ἀπόχεμα.

ἀποχίδι τό, Σύμ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀπόχι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Μικρὰ ἀπόχη. Συνών. ἀποχάκι, ἀπόχι 1.

ἀποχίζω Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόχι.

Συλλαμβάνω διὰ τῆς ἀπόχης. Πβ. ἀποχεύω, ἀποχιάζω.

***ἀποχιονατίζω**, ἀποδονατίζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. χιονατίζω ἢ τοῦ ἐπιθ. χιονάτος.

Καθαρίζω ἀπὸ τὸ χιόνι ὁδοὺς, στέγας καὶ καθόλου μέρη χιονοσκεπῇ ἔνθ' ἀν.: 'Αποδονάτιζον τὸ στεγάδιν (τὴν στέγην) Κερασ. ἐπεδονάτσα τὸ στέβος (τὴν στέγην) Τραπ. ἀποδονάτσα τὸ ρδανίν (τὸ δῶμα) Χαλδ. Συνών. ἀποχιονίζω 1, ἀποχιονώνω.

***ἀποχιονάτισμα** τό, ἀποδονάτισμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποχιονατίζω.

Ἡ ἀφηρεμένη ἔννοια τοῦ *ἀποχιονατίζω. Συνών. *ἀποχιόνωμα.

ἀποχιονιά ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀπουχιονιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. χιονιά.

Τόπος ἔνθα ἔχει ἤδη διαλυθῇ ἡ χιών: 'Ἔστησε ὅς τὴν ἀποχιονιά παῖδες Λεξ. Δημητρ. 'Ἡ ἀπουχιονιά ἀγνίζ' Αἰτωλ. 'Σ τοῖς ἀπουχιονιῇς πέφτ' οἱ κυργιαρῆνις κὶ μπουρεῖ τὰ πιμιστοῦν ὅς τ' ἀγκίστρια (κυργιαρῆνα = τσίχλα) αὐτόθ. Θὰ τὰ πααίνουμι τὰ γίδμα ὅς τ' ἀπουχιονιῇς, ἰκεῖ θὰ βροῖσκ' νι ἀγκάθια, τούφα τοῦθι, θὰ χουρταίν' νι αὐτόθ.

ἀποχιονίδι τό, ἀμάρτ. 'ποδοινίδιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχιονίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Συνήθως πληθ., αἱ τελευταῖαι νιφάδες τῆς χιόνος αἱ πίπτουσαι ἐν ὕδαρεϊ καταστάσει ἢ βροχῇ ψυχρὰ καὶ χιονώδης Κύπρ. Συνών. χιονόβροχο, χιονόνερο.

2) Χιών Κύπρ.: 'Ἐστοίβασεν 'ποδοινίδιν ὅς τὸ δεῖνα μέρος.

ἀποχιονίζω ἀμάρτ. ἀποδονίζω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ώφ. Χαλδ. κ. ἀ.) Ἀπρὸς. ἀποχιονίζει σύννηθ. ἀποδονίζει Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χιονίζω.

1) ***ἀποχιονατίζω**, ὁ ἰδ., Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ώφ. Χαλδ. κ. ἀ.): 'Ἐπεδόντσα τὸ ρδανίν (τὸ δῶμα) Χαλδ. Θ' ἀποδο-νίζωμε τὸ δρόμον Οἶν. 'Αποδόντσα τ' ὁσπίτ' Ώφ. 2) Ἀπρὸς. ρίπτει βροχὴν ψυχρὰν καὶ χιονώδη Κύπρ. 3) Ἀπρὸς. παύει νὰ χιονίζῃ σύννηθ.: 'Ἄλλες χρονιῆς τέτοια ἐποχὴ ἔχει ἀποχιονίσει. 'Ἄσε ν' ἀποχιονίση κ' ὕστερα βγαίνεις ἔξω.

***ἀποχιόνωμα** τό, ἀποδόνωμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχιονώνω.

Ὁ καθαρισμὸς τῆς στέγης, ὁδοῦ κττ. ἀπὸ τῆς χιόνος Συνών. *ἀποχιονάτισμα.

ἀποχιονώνω ἀμάρτ. ἀποδονώνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ μεταγν. χιονοῦμαι.

***ἀποχιονατίζω**, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: 'Αποδόντσον τὸ στέβος Τραπ.

***ἀποχιόνωτος** ἐπίθ. ἀποδόνωτος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποχιονώτος < ἀποχιονώνω. Περί τῆς στερητικῆς σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἐκ τῆς χιόνος, ἐπὶ στέγης, ὁδοῦ κττ.

ἀποχλιάινω Πελοπν. (Μάν.) ἀπουχλιάινου Μακεδ. ἀποχλιάινω Κεφαλλ. 'ποχλιάινω Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χλιάινω. Ὁ τύπ. ἀπο-χλιάινω κατ' ἀποβολὴν τοῦ λ διὰ τὴν ἐπομένην συνίζ. τοῦ συμπλέγματος *λαι*, καθ' ἃ καὶ *πξά* ἐκ τοῦ *πξά*, *πξό* ἐκ τοῦ *πξό* κττ. Πβ. καὶ *ἡλεις* - *ἡγεις*, *παλαιός* - *παλαιός* κττ.

1) Μετβ. ἀφίνω ἢ κάμνω τι ν' ἀποβάλλῃ τὴν θερμότητά του Μακεδ. Πελοπν. (Μάν.): Ν' ἀπουχλιάν' τὸν νιρὸ Μακεδ. 2) Ἀμτβ. καὶ παθ. ἀποβάλλω τὴν μεγάλην θερμότητά μου, γίνομαι χλιαρὸς Κεφαλλ. Μακεδ. Πελοπν. (Μάν.) Ρόδ.: *Μωρή, φύσα το λίγο ν' ἀποχλιάνη*, γιατί θὰ καῖς Μάν. 'Ἄσε ν' ἀποχλιάνη λίγο τὸ φαεῖ κ' ἔπειτα τὸ τρώς Κεφαλλ. 'Ἐπόχλιανεν ὁ φοῦρνος Ρόδ. Ν' ἀπουχλιάθῃ τοῦ νιρὸ Μακεδ. Συνών. ἀπολοχάζω 1, ἀπολοχάινω, ἀπομαίνω 4, *ξελοχάινω*. β) Γίνομαι ὅλως χλιαρὸς, χάνω σχεδὸν ὅλην τὴν θερμότητά μου Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ.: 'Απόχλιανε τὸ χαμομήλι καὶ δὲν πίνεται Μάν. 'Απόχλιανε ἡ σούππα καὶ γίνηκε μία συχασία αὐτόθ.

ἀπόχλιος ἐπίθ. Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπιθ. χλός.

Χλιαρὸς: Τὸ χειμῶνα γίνεται καλλὶὰ μπουγάδα, γιατί βάνουμε ἀπόχλιο νερό. Συνών. αὐτόχλιος, σύχλιος, χλός.

ἀποχλομιάζω Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀποχλωμιάινω) Μετοχ. ἀποχλομιασμένους Θράκ. (Αἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χλομιάζω. Ὅτι ἡ λ. παλαιὰ μαρτυρεῖ ἢ μετοχ. ἀποχλομιασμένος ἐν Θυσ. Ἀβραάμ στ. 414 (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 1, 237) «τὸ τέκνον τὸ καημένον . . . εἶν' ἀποχλομιασμένον».

